

بهترین راهها برای رهایی از مشکلات!

آیت الله بهاء الدینی می فرماید: ما تجربه زیادی به دست آورده ایم و وجدان نموده ایم که برای رهایی از مشکلات، راههایی هست که بهترین راههایی که آنها را خود حس کرده ایم و به کمک آنها به حاجت هایمان رسیده ایم، چهار چیز است:

۱- نذر کردن گوسفند برای فقرا ۲- خواندن حدیث کساء به صورت پی در پی ۳- پرداختن صدقه ۴- ختم صلوات. همچنین مرحوم حاج اسماعیل دولابی می فرماید: « حدیث کساء مربوط به قرب است و بهشت پایین تر از قرب است. با خواندن این حدیث، قلوب شیعیان و دوستداران اهل بیت (علیهم السلام) به قرب می رسد و سپس باز می گردد. اگر خواندن این حدیث تکرار شود و استمرار در خواندن آن باشد، آنقدر این رفت و برگشت تکرار می شود تا زمانی که قلوب شیعیان، دیگر بازنگردد و برای همیشه در قرب باقی بماند.»

[محمد لک علی آبادی شهره آفاق « شرح کلمات عرفانی آیت الله بهاء الدینی »
قم، نشر هنارس، چاپ دوم، ۱۳۹۰، ص ۱۲۳ و ۱۲۴]

مال یا وبال!

صاحب مناقب العارفین شمس الدین احمد افلاکی می نویسد: مولانا (جلال الدین رومی) فرمود که: عارفی از منعمی پرسید که مال را دوست می داری یا گناه را؟ گفت: مال را دوست می دارم. گفت راست نمی گویی. بلکه گناه و وبال را دوست تر می داری. نمی بینی که مال را فرو می گذاری و وبال و گناه را با خود (به جهان آخرت) میبری و عند الله تعالی (نزد خدای بزرگ مرتبه) مواخذه می گردی. اگر مردی، جهدی کن که مال را بی گناه با هم ببری، چون دوستش می داری، چاره آن است که پیش تر از خود مال را به حضرت خداوند ذوالجلال فرستی تا آنجا برای تو کارها کند که وَمَا تَقَدَّمُوا لَأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمُ أَجْرًا. و (بدانید) آنچه را از کارهای نیک برای خود از پیش می فرستید نزد خدا به بهترین وجه و بزرگ ترین پاداش خواهید یافت.

[ر.ک: مناقب العارفین ۱/ ۱۱۷. هزار و یک حکایت قرآنی، ص ۱۷۱]



با اخلاق و برخورد خوب، نه با تشر!

آقا مهدی به نماز اول وقت خیلی اهمیت می داد و اصلاً توی خونس بود که نماز اول وقت بخواند؛ اما این طور نبود که اگر کسی نماز اول وقت نخواند، با او برخورد کند. سعی می کرد با رفتار و کردار خود به همه بفهماند که نماز اول وقت چه ارزشی و مقامی دارد. در این راه هم کارهای فرهنگی زیادی انجام می داد، اعم از نوشتن احادیث در مورد نماز و دادن آن به بسیجی ها یا حضور به موقع خودش در نماز جماعت اول وقت و غیره. بعد از عملیات رمضان، در اهواز بودیم که موقع نماز ظهر شد. رفتیم برای اقامه نماز جماعت. آقا مهدی هم بود. کسانی که برای نماز آمده بودند، زیاد نبودند. پیش نماز که فردی روحانی بود، میکروفن را گرفت و گفت: « این چه تیپ و لشگریه که این قدر معنویات توی اون کمه؟ چرا برادر را برای نماز شرکت نمی کنن؟ مگه شما ها مسلمون نیستین؟ ... » از حرف های او کمی تعجب کرده بودیم، نگاهی به آقا مهدی انداختم، دیدم حالش عوض شده و با ناراحتی سرش را تکان می دهد، اما سرش را پایین انداخت و چیزی نگفت. یکی از رزمندگان بلند شد و انگار که به غیرتش برخورد کرده باشد، میکروفن را از دست روحانی گرفت و گفت: « حاج آقا؟ این جا بچه های ما، هم معنویت دارند و هم با اخلاص و با صداقتند. » بالاخره نماز را خواندیم، پس از اقامه نماز، آقا مهدی رفت سمت آن برادر روحانی و گفت: « حاج آقا، نماز اول وقت ارزش زیادی داره، اما بعضی از این بچه بسیجی ها مقتضیات سبشون ایجاب می کنه که فوتبال هم بازی کنن و تفریح هم بکنن. حالا اگه این تفریحشون موقع نماز باشه، من و شما باید دونه به دونه، با اخلاق و برخورد خوب، اینا رو قانع کنیم که نماز بر همه کارها و اعمال ارجح است نه با توپ و نشر و تهیب زدن.

[علی اکبری، نمی توانست زنده بماند (خاطراتی از سردار شهید مهدی باکری)
تهران، یا زهرا سلام الله علیها، چاپ چهارم، ص ۳۱]

فرماندهی لشکر ۳۱ عاشورا



مهدی باکری

سوال: آیا فرمانده و مدیر در شرایط ویژه و اضطراری می تواند بیشتر از اختیارات قانونی خویش تصمیم بگیرد؟

سوال

جواب: تابع قوانین و مقررات است و چنانچه مقررات چنین اجازه ای به او داده باشد، اشکال ندارد.

جواب

(استفتائات مقام معظم رهبری امام خامنه ای (مدظله العالی)، فقه سازمانی - احکام فرماندهی - پژوهشگاه امام صادق علیه السلام)